

Hea Kõpu valla rahvas, mu daamid ja härrad, head sõbrad!

Igal riigil ja igal rahval on tähtpäevi, sümboleid ja väärtusi, mida ses riigis ja selle rahva hulgas peetakse pühaks.

Need ühendavad meid ja annavad meile jõudu. Nende pühadus on lahutamatu tükk meie ühisest mina-pildist. Sellest pildist, mida jagavad me rahvuskaaslased, vanusest ja elukohast sõltumata kogu maailmas.

Eesti rahvas sai sinimustvalge värvikolmiku all kokku ammu enne me riigi sündi. See lipp, need värvid, said kokku siis, kui maarahvas leidis eneses julguse pidada end rahvuseks, eestlasteks. Ja kui tuli julgus seda ka täiel häälel välja öelda.

See oli ärkamise aeg. Ja äratajad olid me rahva toonased parimad pojad ja tütreid. Me esimesed haritlased, kes oma isade keelt ja meelt ei häbenenud, vaid hakkasid nõudma meie keele ja kultuuri kohtlemist võrdsel tasemel suuremate, sajandite vältel siin domineerinud keelte ja kultuuridega.

Kõpu valla poeg Villem Reiman oli üks neist äratajatest, ja üks silmapaistvamaid nende hulgas.

Kahjuks ei andnud Jumal Villem Reimanile piisavalt elupäevi Eesti Vabariigi sünni nägemiseks.

Aga Villem Reimani ja temataoliste aatelite, missioonitundega meeste ja naisteta poleks Eesti riik kardetavasti kunagi sündinud.

Meenutagu see lipuväljak nii meile kui tulevastele põlvedele lihtsat tõde – miski pole võimatu, tuleb vaid tahta ja oma sihi nimel vaeva näha.

Ka oma riik pole võimatu. Seda oleme viimasel sajandil tõestanud juba kahel korral.

Me riik on kindlasti teistsugune, kui lipu loojad ja selle pühitsejad toona enestele ette kujutasid.

Aga Eesti pole kindlasti halvem sellest, mida nad ehk kartsid.

Eesti on täna suurem sellest, millest nad ehk unistasid.

Ja seepärast võime täna oma lipu loojatele ja oma riigi rajajatele ausa pilguga otsa vaadata.

Ilusat Eesti lipu päeva kõigile!